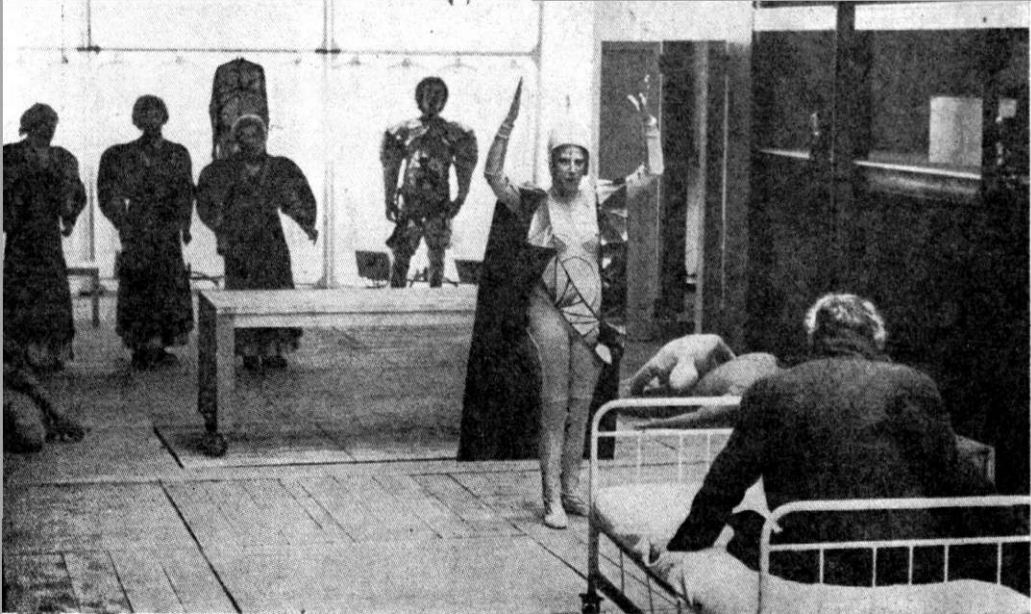

BITEF '72

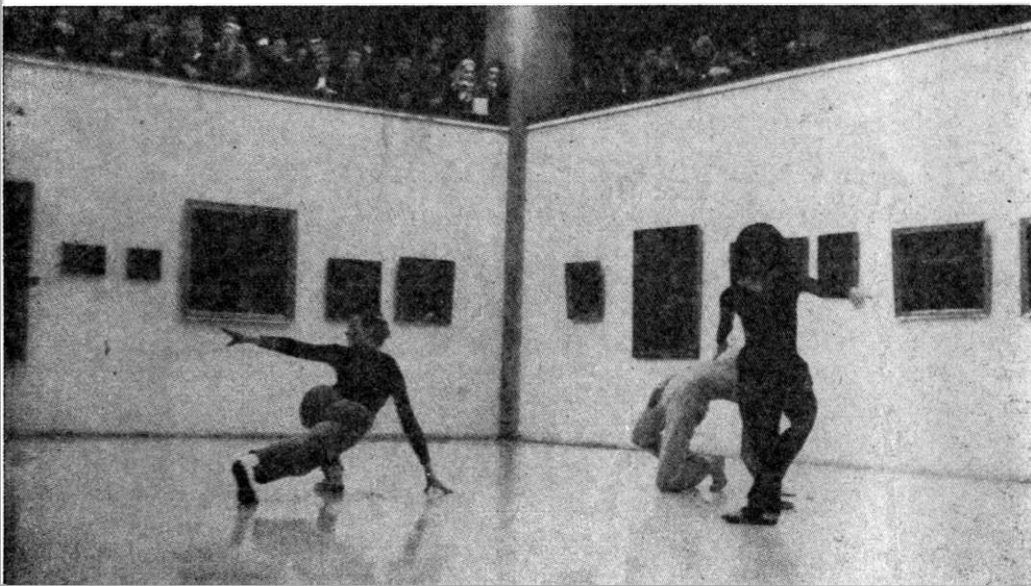
Casa Bernardei Alba în regia lui Angel Facio descoperă dincolo de vitalitatea lui Lorca resorturi și comentarii sociale. Bernarda, întruchipată de un bărbat, devine metaforă violentă a oprinării. Mereu prezentă, acolo în altarul său, ea controlează, urmărește, și domină totul. În casa Bernardei nu se învață decît lecția capitulării și a rușinii de a exista. Pentru Angel Facio, care vine din Portugalia, mecanismele dictaturii sînt familiare.

La Cuadra s-a format din tineri care au rătăcit pe pămînturile Andaluziei. Împreună au descoperit cîntece vechi, dansuri teribile pe care le-au îngemănat într-un spectacol al durerii și efortului de a o birui, al singurătății și al comuniunii regăsite prin suferința împreună împărtășită. Acolo răsunau parcă bocetele Mariei Tănase sau cîntecele „îgănești” ale lui Miron Radu Paraschivescu.

Orestia, în regia lui Ronconi, s-a jucat integral. El a construit un mic teatru cu trei etaje, o scenă cu trape, pereți și plafoane în continuă mișcare. Și totuși doar ultimele douăzeci de minute pasionau: procesul lui Oreste. Zeitășile, descinse parcă dintr-o strălucitoare operă italiană, Eumenidele, femei simple și torturate de propria lor monstruozitate, iar Oreste, matur și gras, un biet om fără nimic eroic, așteptând indiferent rezultatul dezbaterii care nu-l mai interesează. O lume bolnavă pe care nici iertarea acordată în ultima clipă n-o mai salvează. Zeii mor, Eumenidele dispar, iar Oreste, singur, își continuă viața pribegind fără sens și speranță.

În elegantul muzeu de artă modernă de pe malurile Savei, celebrul Merce Cunningham și-a prezentat trupa. Printre noi, fără un centru stabil, pe sunete stridente și comune lumii de azi, tineri, în costumele lor de fiecare zi, dansează simplu, banal, se joacă, aleargă. Sinceritatea e dispoziția lor. Azi însă gratuitatea apare insuficientă.

Miklos Jancso a realizat un spectacol după filmul său *Vinturile strălucitoare*. El se justifică prin dorința de a se elibera de aparatul și imaginea fixată pentru totdeauna a filmului în favoarea comunicării directe, spontane și mereu entuziaste a unui grup de tineri. Această baladă a unei vîrste și a unei generații are un ritm sufocant, căci toți i se dăruie fără rezervă. Spectacolul lui Jancso e naiv și entuziast. Severitatea tragică a filmelor de altădată e deja istorie.

Africa. — o altă sursă a teatrului. „Theatre Limited” din Uganda a prezentat o dramă populară *Renga Moi* cu ritualuri de naștere, de moarte, cu dansuri și cîntece prin care participanții intră în contact cu lumi neștiute. Văzul și auzul sînt simultan implicate. Uriașele pene de struț luminate de făclii erau marele moment al spectacolului. Dacă Asia e o lecție a rigorii, Africa e una a corporalității explozive.

